

nocturno

proti korčuli
je bila že polnoč

mimo so vozili otoki
pa da omenim še luno

nausikaa
pela si neko staro
jaz sem bingljaj
z nogami čez krov
tako sem odhajal
od naju

in tiho žvečil
svojo prihodnost

to je vse
česar se spominjam
po svoji smrti

JOŽE OLAJ

sedmina

pokopali smo opice

pravkar razmišljam
o monumentalnem nagrobniku
ker
de mortuus nil nisi bene

ampak to je postransko
ker nas zanima
predvsem sedmina

čim više jih bomo povzdignili
tem bolj se bomo nasitili

lepljenka

penelopa
je zvesta svojemu prtu

jaz svojemu situ

ker me že dolgo
dolgo ne zanima več
kaj bo ostalo spodaj
samo
da primem besedo za vrat
in jo stisnem skozi
spodaj
je nekoč bil pekel
tako pa morda tam
nastaja mezga

tudi penelopa
je včasih legla
s katerim od snubcev
jaz pa zakličem
heureka
resonanca je ista

in če
zaradi pestrosti vzorca
omenim recimo še
vremensko napoved za jutri
je lepljenka uokvirjena

in lahko gremo
na popoldanski čaj

nekoliko daljša pesem

ta bo nekoliko daljša

ker moram najprej
absolutizirati nekaj stopnic
navzgor pa navzdol
da bo sprehajališče večje
da bom tod lahko naselil
svojo upokojeno desetino

pa balija z bajanico
in v ozadju postavil kulise
za pestrejšo igro
in pa da ne pozabim
hudega psa
ker ne maram firbcev
na svojem dvorišču

daljša tudi zato

ker postaja prihajanje
vse počasnejše
vse počasnejše
in ker moram
za tistih nekaj igrice od včera
plačevati visoke davke
in gre počasi od rok
počasi od rok gre. in
imam pogosto mumps
pa raztresen sem
in ne morem
do konca speljati inventure
ker mi vrči popadajo iz rok
tako imam spet primanjkljaj
in moram spet začeti od A

aglo alta lega kadonai

in ko pridem do pesmi
hijene že dozore

in me mine
kredasto potrpljenje
ter ustrelim petelina na nebu
da bo konec oslarij z vero

ker je luknjasta
in piha skoznjo

posebno zdaj sredi decembra
ter tako tudi na papirju
dozori dekadenca vode

odbrenkam žalno koračnico
zarišem nov krog
in se zapeljem okrog
da capo al fine
da fine al capo

delam dolgo v noč
coda je papigin rep

ki vzbrsti dva dni
po neuspelem izkrcanju
starejši bralci se
gotovo spominjajo
globok bo stan, lepo postlan,
da gost bo mogel spati.
itd. ipd.
rekel sem
ta bo nekoliko daljša

navodila za uporabo

1. turn tören torony tiktak tiktak

2. ljubitelje tolikšno zanimanje za naše znamke
izredno veseli, ker vemo, da s tem raste tudi ugled
naše države in da mnogi spoznavajo z znamk našo
kulturo, zgodovino, gospodarstvo in politiko.

3. Tako bogata jesen, tako bogata.
Drevje se šibi od mrtvih.
Lepa beseda lepo mesto najde.

modrine svetega lukeža
vpelo se je v veje drevesa
hrusk in granatnih jabolk
telo ženske najtanjša pesem
starih bogov
ki se rojevajo v mehkem

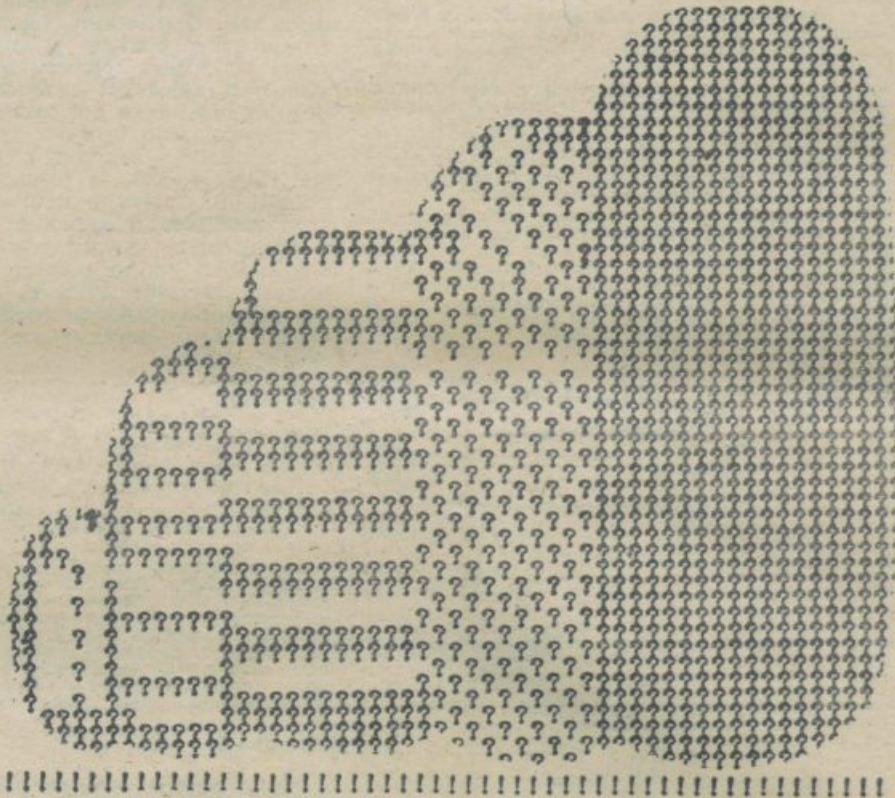
in iz tople megle
se je izluščil
mož z usnatimi rokami
drhteč po trstikah in lubju
bikovsko močan je objel
topli splet žensk
belih krizantem
in že temnih lijan
in jih poljubljaj s poljubi
polževe vere
in jih omamljal s kovinskimi objemi
večne zapeljivosti

bil je tesar ljubljezni
in je ustvaril iz drevesa jeseni
posteljo z rumenim pregrinjalom
poželjenja

pije voljno telo ženske
čudoviti spev življenja žil
mičic in kit
bele kože lahnih trenutkov
in upogibov komolcev
nenadnih slasti

in tako razstavlja
našminkane igrače žensk
in stika po raznobarnih
šatuljah njenih malih laži
v opoldnevu čistosti

poglablja se v morje
globokega nebesa
čudežne sile
samo zato odvrženega
da se ga vedno išče in najde
v labirintu včasih nikoli

v očeh trebuha ženske
s palico svežega regrata

išče vznemirljivost ženske
v njeni vznemirljivosti
in lega pod njena praprotna
ljubkovanja celovitih prsi
s stolpci temnikaste gune
ki dajejo senco
mesecu obhajila mravelj

in tako prodira v rožne
možgane malega bitja
nežnosti in številnih napak
belega papirusa zvitega
v koncu radosti jutra ki je
preprosto in majhno in obsijano
z lučjo žalujoče petrolejke

potuje v maternico svetlobe
peče krompir in prepeva
otožne pesmi njenih pastirjev
z izgubljenimi ovčami v
njihovem meketanju in topli
sapi cingljanja zvoncev ki
lebdijo in molijo rožni
mrak njenih zadovoljitev

stegna so edini kažipoti
združeni v dnevu v
ravnodušnosti neba ki
je edino največje in
najvišje
ženske nosijo na mezincih
zveličane trakove blede
modrosti juter samo ene
slasti ki jo je moč preljubiti
enkrat samkrat do opoldneva
življenja

ko popuste zakovice sonca

BARD IUCUNDUS

PESEM

Ko je bilo sonce v valovanju
svetlih oblakov
prikovano s toplimi žebli
na zlati zenit
se je smehljajočemu erosu
zvilo hrbtišče
in iz njegovega prsnega koša
se je zakotalil sivi sadež
z žensko v sredici

in na boku griča so zacvetele
prve kobuljice in nezrelo grozdčje
je postalo rdeče sladko
in hrošči so dobili oklepe
nenaravnih barv

z rojstvom ženske je postala
smolnata divjina
obljubljena dežela
oranžnih oblik udobne trave

tako je zemlja zadišala
po topljenem maslu in
vročem mleku v višnjevih vrčih
in dim toplih ognjišč
je ovil nebo in ga zlepil v
posukani strop stare lesenjače

tako se je vpelo telo ženske
kot večni steber
med močvirja in nebesne